

Els quatre amics *del club de la P*

Tot començà en un poble que es deia l'Aldea dels Pedrers, era un poble xicotet, proper d'un riu i un gran bosc. La gent era molt amable i tots els del poble ens coneixien.

En l'Aldea dels Pedrers vivien els integrants d'un grup molt misteriós, el club de la P. Este club l'integraven quatre amics, Pau, Pedro, Pablo i Pepito. Aquest club el formaren perquè volien viure moltes aventures i com el poble era molt xicotet, sempre estaven fent alguna cosa que altra.

Un dia en què es varem reunir mentres berenavem, és trobavem tots els membres, Pedro l'informàtic del grup, ell sempre porta la seua consola portàtil, li encanten els jocs, després tenim a Pablo que és el més intel·ligent de tots, sap de tot, no para de llegir llibres de tota mena i com no podia faltar al grup estava Pepito que era el més grosset de tots però no se li escapava una, era com un gos rastrejador, sabia com eixir de qualsevol lloc i per últim Pau el de les grans idees i com no, se li va ocórrer una idea, que era córrer una aventura per la part del bosc. més fosca, la que ningú anava i volien saber quins secrets ocultava aquest bosc, Així doncs van quedar en eixir d'aventura al dia següent, que era dissabte al matí, després de fer els deures del cole i tindre temps per poder donar una volta gran. Aquesta aventura havia de ser secreta perquè els pares no volien que s'acostaren per aquest lloc, deien que era molt perillós per anar nosaltres a soles.

Arribà el dia de la gran aventura i Pau com sempre portava una bosseta d'entrepans, Àngela sa mare, sempre ens feia uns entrepans de nocilla, era molt amable, ens deia que la berena no podia faltar, que havíem de créixer i era obligatòria. Pedro portava sempre damunt la seua consola i com no podia ser d'una altra forma ell s'encarregava de dur una bossa en barrets i guants, la mare de Pedro era Sofia i sempre està en la cançoneta "abrigueu-sé que fa fred, no és lleveu el barret, no és lleveu els guants,....." La dona sempre preocupada perquè no caiguem malalts, Pablo portava un llibre, esta vegada el duia sobre les coses del bosc. I per últim el bo de Pepito, éll sempre portava una cantimplora gran plena d'aigua i uns alicates multiusos, en eixos alicates ens ha fet de tot, però allò que més ens fa és riure, sempre hi falla alguna cosa.

Eixirem cap al bosc i s'adentraem en l'interior, començarem a caminar i caminar fins que arribà un moment que no saviem on estàvem. En aquest moment Pepito es va donar compte d'un camí molt prop del lloc en què estàvem i anàrem a veure que hi havia.

Caminarem pel camí fins arribar a una cabanya abandonada i es quedarem a dormir allí perquè es va fer fosc i no podíem veure res.

Com teníem molta fam es menjarem els entrepans de nocilla i poguérem veure aigua de la cantimplora que portàvem, la nit es va fer més fosca i teníem molta por, però la llum de la consola ens il·luminava la cabanya.

Quan estàvem a punt de dormir escoltarem uns sorolls fora i eixirem a veure si era alguna persona que ens estava buscant, però el que hi havia realment era una manada de llops, que ens estaven observant, quan de sobte un llop s'abalança per Pablo i l'hi mossegà la cama, encara com Pepito portava la navalla multiusos i l'hi punxa al llop, ferit aquest, isqué corregent i els altres llops se n'anaren d'allí.

Com Pablo sabia de moltes coses, ens va explicar com podíem curar-li la ferida, perquè no sagnés molt. Passarem tota la nit desperts per si tornaren els llops i al final es va fer de dia.

A Pablo li feia molt de mal la cama i teníem que fer que la gent que segur ens estava buscant és trobara i Pablo ens explica com poder fer senyals de fum en una mistera que havíem trobat en la cabanya.

Entre tots férem un xicotet foc, perquè fera molt de fum i a l'estoneta vàrem veure un helicòpter sobrevolant on estàvem, localitzant-mos a tots, baixaren a rescatar-nos i així poguérem portar a Pablo a l'hospital.

Quan arribarem al poble, tots els veïns ens estaven buscant i celebrarem que tornarem tots bé.

Una vegada en casa i tots bé, els nostres pares es reuniren i nos castigaren sense eixir durant molt de temps, però el club de la P va viure una aventura i poguérem eixir tots bé gràcies a allò que sabíem fer tots junts.